

Daarbij speelt geld niet eens de voor-naamste rol, weet Vorstenbosch: „Wij betalen onze bezorgers netto 6,85 per uur plus een toeslag voor het vroege opstaan. Er zijn heel wat winkelbedrijven die een zestienjarige minder betalen. Maar ja, dan hoeven de jongelui niet

Wat Vorstenbosch de laatste tijd ook opvalt, is dat het vaak eerder de ouders zijn die dwarsliggen, dan de jongelui zelf. 'Dat kan die van ons toch niet', zeggen ze dan, of, 'dat houdt-ie nooit vol, dat vroege opstaan'. En zeker als het om meisjes gaat, komen daar de

Het Eindhoven's Dagblad heeft 850 bezorgers in dienst, het Helmonds Dagblad ruim 300. De hele Brabant Pers telt 2800 bezorgers voor de vier dagbladen en nog eens 2500 voor de huis-aan-huisbladen die het concern ook uitgeeft. En hoewel de kranten hun best doen om het al die bezorgers zo veel mogelijk

plaatsen altijd gevuld te houden. „Zeker niet als er ook nog geronseld wordt”, broemt Vorstenbosch. Geron-

● Sander van Stiphout: vroeg opstaan went snel.
Foto Vincent Wilke

„'t Is toch een stuk van mijn leven geweest”

Door Martijn Hover

Vroeger, dat weet iedereen, was alles anders. Dus ook de krantenbezorging. Kees Meulenbroeks (72) uit Hoogeloon kan daarvan meepraten. In november hangt hij de bezorgtassen aan de wilgen. Hij heeft er dan vijftig jaar trouwe dienst opzitten. Eerst bij Oost-Brabant, na de fusie, begin jaren zestig, bij het Eindhoven's Dagblad.

Terwijl haar echtgenoot zich opmaakt om zijn praatstoel te bestijgen, haalt mevrouw Meulenbroeks een jeneverfles te voorschijn. Niet om de verslaggever een neutje in te schenken, want de fles is zo te zien al een aantal jaren leeg. Hij is geheel beplakt met vergeelde kranteknipsels. Waaronder een weerbericht dat regen, sneeuw, hagel, ijzel en storm voorspelt. „Hij was er altijd”, heeft de dankbare gever er met balpen naast geschreven. „Dit was een cadeau bij zijn veertigjarig jubileum, tien jaar geleden”, vertelt ze. „Hij ging toen ook tegelijk in de vut.”

Als bezorger, zeker in een gemeenschap als Hoogeloon, was je vroeger iemand, vertelt Meulenbroeks lachend. „Keesje Krant noemden ze mij en zo kende het hele dorp me.”

Dagtaak

Mevrouw Meulenbroeks: „Een van onze jongens zat nog op school, toen een van zijn klasgenootjes hem 'Meulenbroeks' hoorde noemen. Hé, heet jij Meulenbroeks?, vroeg die toen. 'Ik meende altijd dat jullie Krant heetten'.” Het echtpaar schatert nog van de napret.

„De eerste 22 jaar had ik vier dorpen”, vertelt Meulenbroeks. „Hapert, Hoogeloon, Vessem en Casteren. In die tijd had je nog een dagtaak als bezorger. Het was toen nog niet zoals nu, dat iedereen voor zeven uur de krant in de bus had. De laatsten op de route kregen hem pas om een uur of vier.”

„Je had er in die tijd wel een volledig salaris van. Je kreeg per abonnee betaald. Ik meen dertien cent per abonnee. En ik had er iets van vijfhonderd. Wat

● Kees Meulenbroeks: 'Kees Krant'
Foto Ruben Schipper

je toen wel had, vooral op zo'n dorp, was dat de mensen 's zomers de krant opzegden. Dat waren vaak boeren, hè, en die hadden 's zomers toch geen tijd om de krant te lezen. In oktober of zo namen ze dan weer een nieuw abonnement. Dat kostte toen meen ik 2,95. 'Wat wordt dat toch duur, die krant', klaagden veel van die boerinnen dan. 'We kunnen 't vort bijkans niet meer betalen.' En dan moet je eens kijken wat-ie nou kost!”

„In de oorlog heb ik nog een tijdje het Nieuwsblad van het Zuiden bezorgd. Dat was de pro-Duitse krant. Het ED was in die tijd verboden. Ik was eigenlijk sigarenmaker, maar in de oorlog moesten alle mannen naar Duitsland om te werken, dus toen werkte ik thuis zogenaamd op de boerderij. Dan kreeg je vrijstelling. Maar in werkelijkheid ben ik toen begonnen als bezorger. Dat zat trouwens in de familie, want mijn vader en broer deden 't ook. Mijn broer ging in '40 bij de post, toen heb ik zijn krantewijk overgenomen. Vanaf toen was ik 'Kees Krant', en mijn broer was 'Pietje Post'.”

„Na de fusie van Oost-Brabant met het Eindhoven's Dagblad is dat allemaal veranderd”, vertelt hij verder. „Ze wisten op de krant dat ik van mijn bezorging niet meer zou kunnen rondkomen, dus toen hebben ze me een baan op de expeditie aangeboden.”

Nachtdienst

Meulenbroeks werkte op de expeditieafdeling in de nachtdienst. Als hij afgewerkt was, nam hij zijn stapel kranten, reed terug naar Hoogeloon en begon aan zijn bezorggronde. „Want dat kon ik

toch niet missen”, zegt hij. „Niet dat ik 't om de centen moest doen, hoor. 't Meeste ging toch naar de belasting. 't Was allemaal extra. En ik gaf 't ook gelijk weg, aan cadeaus voor de kinderen en zo.”

De bijna-gouden bezorger blikt met enige spijt vooruit naar zijn naderende afscheid. „'t Is toch een stuk van mijn leven geweest”, zegt hij. „En nog. Want ik rij ze er nog allemaal uit, die jonge gasten. Ik sta nergens stil bij een brievenbus.”

Mevrouw Meulenbroeks: „Ja, maar tegenwoordig gaat-ie toch wel terug naar bed, een dutje doen, als hij zijn route gereden heeft. En 't was ook een echte fietsenmoordenaar.”

Meulenbroeks bezorgt overigens niet al-

**Kees Meulenbroeks
scheidt er na
vijftig jaar mee uit**

leen de krant. „Ik doe ook nog een stel weekblaadjes. En reclamefolders. Maar dat levert niks op.” De laatste tijd doet hij het echter wat rustiger aan. Mede op aandrang van vrouw en kinderen. „Hij was ooit de hele nacht bezig met bezorgen”, zegt mevrouw Meulenbroeks. „Dat werd op een gegeven moment gewoon te gek.”

Dat geeft de verstokte beorger zelf ook wel toe: „Ja, ik ging er gewoon kapot aan, vort.”

Maar ook o
werk. „Ik v
ijzel lag.”
wijsvingen
van elkaar.
gens de kr
onderaan
kwam ik e
meer tegen
herinnering
„Maar ik v
zorgd, hoor
weer en wi
Eindhoven.
ter op de
Dafje. Als
kwam en de
fel, dan wis
was.”
Dat hij er n
groot deel t
Meulendijks
al vaker gec
uitscheiden.
Maar voorl
dagen per v
gen.”
Want Kees
ten...